

WAAR SIMONA HAAR KERSTBOOM VOND

door

Marie Schmitz

Geïllustreerd door Nans van Leeuwen

Het was een week voor de grote vakantie, dat Simona de brief op een morgen naast haar ontbijtbordje vond, zo'n klein vierkant licht-blauwtje, waarvan ze meteen met een schokje wist: van Tante Nel! Niemand aan de drukke ontbijttafel, Mevrouw, Eef, Freddie, Hans en Heintje, had er erg in met wat een popeling van verwachting ze hem openscheurde, want Simona met haar gesloten aard liet maar zelden iets merken van wat er in haar omging. Maar nu moesten ze het toch wel zien aan het stralen van haar ogen, toen zij over de tafel heen aan Mevrouw vertelde:

„Tante Nel vraagt, of ik een paar weken in Amsterdam kom in het begin van de vakantie.”

„Dat zullen je ouders wel spijtig vinden,” meende Mevrouw.

Simona's fijne zwarte wenkbrauwjes gingen op en neer. Maar rustig zei ze: „'t Is toch maar voor een paar weken. En de vakantie duurt bijna zeven weken. Tante Nel zegt: als ze 't thuis goed vinden.” Zij schudde haar zwarte pijpekrullen naar achteren en zei, bijna onverschillig: „Maar natuurlijk is 't goed.”

„Ja, bij jou thuis mag alles. Verwend nest!” riep Freddie met een volle mond. Het was bedoeld als een plagerijtje, maar het klonk, of Freddie een beetje jaloers was van wat ze Simona's verwende-dochter-leventje noemde. Maar Freddie kwam uit het gezin van een dorpsschoolhoofd, waar ze met hun achten waren en waar er voor ieder van de kinderen natuurlijk niet zoveel prettige dingen mogelijk waren als voor Simona, die kind-alleen was thuis, op het oude buiten in de Achterhoek. Zo zag Freddie het tenminste, maar Simona dacht daar anders over

Het was ineens een roezemoes aan tafel, want de vakantie was meteen weer op de proppen. Waar denk en praat je anders en liever over, wanneer het zo dicht bij is? En voor hen vieren, pensionkinderen, was een vakantie toch altijd nog iets anders dan voor andere kinderen, die gewoon bij hun ouders thuis waren. Freddie ging natuurlijk dadelijk naar huis en later misschien nog kamperen; met Eef stond het weer anders, die had alleen maar een vader en die was toneelspeler. Maar nu, in de vakantie, zouden ze samen op stap gaan, een voetreis door Nederland. Eef kon er al nachten niet van slapen. Zij en Simona gingen allebei op het Gymnasium, in September hoopten ze naar de derde te gaan. Hans, een getapte H.B.S.-er van zestien, zou met een ploeg vrienden uit gaan. Zijn ouders zaten in Zuid-Amerika, waar zijn vader, die waterbouwkundigingenieur was, een groot werk had uit te voeren. Razend was Hans geweest, dat hij niet mee mocht, maar zijn vader was niet om te praten: als ik je uit je

werk haal, dan komt er niets van je terecht en je zult nog genoeg van de wereld kunnen zien als je ouder bent. Nu was hij er wel overheen en hij stelde zich schadeloos door een leventje van pret met de vrienden, al deed hij toch ook wel zijn best op school. Maar daar zat Mevrouw ook achterheen, die zorgde wel dat er gewerkt werd.

„Allemaal gaan ze uitvliegen,” zei Mevrouw met een grappige zucht, „en mij laten ze maar thuis zitten!”

Daar ging een honend geloei om op.

„Net of u ons niet graag kwijt bent! Fijn zult u het vinden, het huis voor u alleen en alle lastposten van de vloer!”

Mevrouw hield haar handen tegen haar oren en lachte.

„Schiets liever op! Zometeen komen jullie allemaal te laat.”

En het was al laat. Het werd opeens een jachten. . . . gauw nog een boterham 'n kopje thee Nee, ik niks meer Nou, ik smeer 'm, jongens! Dag Mevrouw! Dag!”

Simona was de laatste. Ze stond nog even bij Heintje, Mevrouw's jongetje van zes, en stak haar wijsvinger in een van zijn blonde krullen. In September ging Heintje ook naar school.

„U gaat toch ook nog wel uit met Hein?” vroeg ze zachtjes.

„Natuurlijk, kind,” zei Mevrouw hartelijk. „We gaan nog een poosje naar mijn zuster in Vlissingen. Hein moet toch nog wat aan zee zitten voor hij in September naar school gaat.”

„O, fijn voor u!” zei Simona.

„Naar 't grote school!” zei Hein nadrukkelijk.

„Natuurlijk!” lachte Simona. „Nou, da-ag!” en ze schoot ervandoor, want van de voordeur vandaan galmde Eef: „Waar blijf je nou, ouwe zeurpiet?”

Je bent toch een lieve hartelijke meid, jij, dacht Mevrouw, die in de lange gang het rappe gedraaf hoorde verdwijnen.

*

Die avond, bij het open raam van haar kamertje, stond Simona over alles na te peinzen. Simona peinsde graag, dat kwam waarschijnlijk doordat zij gewend was veel alleen te zijn. Ze vond het ook prettig hier dit kleine zijkamertje alleen te hebben — Freddie en Eva hadden samen de achterkamer — al vond ze het hier, in dit roezemoezige huishouden toch wel echt fijn. Mevrouw was een schat en altijd even aardig voor allemaal, en vrolijk, al had ze toch verdriet genoeg, dat wist Simona best, omdat ze in de oorlog haar man verloren had. En ze konden het best met mekaar vinden, al waren ze toch eigenlijk allemaal maar vreemden voor mekaar, maar daar dacht je nooit meer aan. Gek, dat Freddie altijd dacht, dat zij zo verwend werd thuis en alles had en alles mocht, terwijl ze 't juist helemaal zo leuk niet had. Simona schrok van haar eigen gedachten, ze beet op haar onderlip, haar zachte smalle wangetjes werden er rood van. Vader en Moeder waren toch lief en ze kòn alles krijgen wat ze hebben wou Maar dat was het niet. Wat was 't dan? Simona staarde onder haar gefronste wenkbrauwjes gespannen naar buiten, maar van de stadstuintjes daar beneden zag ze niets. Zij zag het stille buitengoed met zijn lanen van oude

hoge bomen, en het oude, grijze, veel te grote huis met zijn veel te grote kamers, waar het nooit eens lekker zonnig was, zij zag Vader met zijn al helemaal grijze haar, zoals hij altijd maar over zijn schrijftafel met grote dikke boeken gebogen zat, en Moeder, die uren lang met hoofdpijn op haar divan lag, en dan moest je stil zijn. Ze had altijd veel meer gehad dan wat ze nodig had, mooie jurken en boeken en speelgoed . . . maar iets leuks, iets waar alles nou eens helemaal

Simona staarde naar buiten . . .

anders door geworden zou zijn, dat mocht nooit. Ze mocht niet schaatsenrij en op een vijver, ze mocht niet op een paard zitten, omdat ze bang waren, dat ze een ongeluk zou krijgen, ze mocht geen hond hebben wat ze toch zo graag gewild had. Saai was het thuis, ja, dat was 't, saai, nooit vrolijk en leuk zoals bij andere kinderen. En zoals bij Tante Nel en Oom Adriaan! En Simona voelde zich meteen helemaal blij worden bij de gedachte, dat ze daar twee hele weken zijn zou, gauw al, en aan al wat daarvan 't heerlijke was: het vrolijke gezin, de drukke mooie stad en alles wat er te zien viel, dacht ze tegelijk. Heerlijk was 't En dan gaf ze er niet om nog vijf weken thuis te zijn.

*

Ze was er ineens middenin, Simona, toen ze daar met Tante Nel op het drukke

stationsplein op hun tram stond te wachten, haar koffer naast haar blote been. Als altijd was ze er eerst een beetje stil van; er was ook zoveel te kijken. En in de tram werd 't al gauw zo vol, dat je helemaal niet praten kon. Een reuze-eind was 't, want Oom Aad en Tante Nel woonden aan de buitenkant. Enig, iedere keer zo'n eind trammen als je in de stad moest zijn!

Maar voor ze er waren wist ze toch al, dat ze allemaal thuis waren, omdat ze over veertien dagen met z'n allen naar buiten zouden gaan. En nog een ander nieuwtje: dat ze sinds kort een huisgenoot hadden, Erik, die viool studeerde op het Conservatorium. „Een lieve jongen,” zei Tante Nel, „En muzikaal!” Simona zei niets. Het leek, of opeens alles niet zo leuk meer was. Een vreemde

jongen erbij, en dan zo oud al, negentien Simona hield niet van vreemden; ze nam het de arme Erik, die ze nog niet eens kende, heel erg kwalijk, dat hij zo haar fijne vakantie kwam bederven.

Maar de dingen zijn meestal anders dan je van te voren denkt. Eigenlijk wist Simona het dezelfde avond al, toen ze in de tuin zaten thee te drinken en luisterden naar Eriks vioolspel. Hij stond in de serre te spelen en het klonk zo mooi hierbuiten, terwijl de avondkoelte zacht langs je oren streek en de zon onderging in gloeiend oranje en rood. Erik was een lange magere jongen; zijn strooblonde haar gleed altijd met een lok over zijn hoge voorhoofd; zijn blauwe ogen waren ernstig, maar hij kon toch zo vrolijk lachen. Maar stiller dan de rumoerige Riet en Chiel, die trouwens pas veertien en twaalf waren, was hij wel, en misschien was het wel daarom, dat Simona hem dadelijk aardig had gevonden en 't hem al gauw vergeven had, dat hij hier was.

„Fijn speelt Erik, hè?” fluisterde Tante Nel.

„Nou!” genoot Simona.

Chiel en Riet, die met hun stevige benen gekruist in het gras zaten — Riet was precies een jongen — gedroegen zich ongewoon bedaard; Chiel die op zijn manier muzikaal was, probeerde zelfs fluitend de viool te begeleiden, wat niet bepaald een succes werd. En zelfs de tweeling, Mops en Maps, waren rustig. Natuurlijk heetten die helemaal geen Mops en Maps, maar Bep en Frans, en geen sterveling had meer kunnen vertellen, hoe ze aan dat Mops en Maps gekomen waren. Ze waren nu acht en volgens de bureu met hun tweeën ondeugend voor vier. Maar nu waren ze onder een hoedje te vangen.

„Erik is als Orpheus, die met zijn muziek de wilde beesten temde,” lachte Oom Aad.

„Volgend jaar krijgt Mops pianoles,” zei Tante Nel, „Ik geloof vast, dat ze muzikaal is en de piano staat er. Maar Riet en Chiel willen niet.”

„Hè!” zei Simona onwillekeurig. Hoe kon iemand dat nou niet willen?!

Ze gingen naar binnen, want het werd koel. Erik was opgehouden met spelen. Simona keek naar de piano, die daar in de hoek stond en waar niemand op speelde, want Tante Nel had in haar drukke huishouden wel wat anders te doen, o, wat zonde! Vanzelf streelde ze de toetsen, dat mooie blanke ivoor met het zwart ertussen, en er was verlangen in haar ogen.

„Hou je van muziek?” vroeg Erik.

„Ja, o ja!” zei Simona. Haar ogen begonnen opeens te stralen.

„Waarom speel je dan zelf niet?”

„Zomaar,” zei Simona een beetje stug. Dat kon ze toch aan een vreemde niet uitleggen.

Erik ging er niet op door. „Zal ik 't je leren?” vroeg hij dan en boog zich naar haar over.

„O, maar!” Simona had er geen woorden voor, keek met haar grote, stralende ogen alleen maar even naar Tante Nel.

„Ik vind 't best,” zei die. „Je doet maar, je bent hier zo vrij als een vogeltje in de lucht. Als je maar niet de hele dag in huis zit.”

En zo kwam het, dat Simona de volgende dag al achter de piano zat en ook de daaropvolgende, en de daaropvolgende weer. Elke dag een half uur les en een

half uur studeren, had Erik gezegd, maar die halve uurtjes werden wel eens een kwartiertje langer als ze allebei de tijd vergaten.

„Maar morgen,” zei Tante Nel, „gaan we met ons allen naar Artis. O zo!” Mops en Maps gilden als uit één keel en jouwden Riet en Chiel uit, die beweerden niet mee te kunnen omdat ze wel wat anders te doen hadden. Maar Erik vroeg, of hij alsjeblijft mee mocht, als ze hem tenminste niet te klein vonden. Het werd een heerlijke dag. Simona probeerde 't niet erg te vinden, al die gevangen dieren, maar Oom Aad zei, dat een heleboel in gevangenschap geboren waren en dus niet beter wisten en vele schenen er zich ook werkelijk niet veel van aan te trekken, de aapjes bijvoorbeeld, die zich zo onbegrijpelijk vlug en handig door de ruimte slingerden langs tralies en touwen en boomtakken en met hun kleine koude handjes een stukje brood van je aanpakten. Er was trouwens zoveel te kijken, dat je de tijd erbij vergat. Maar moe dat je ervan werd! Heerlijk uitrusten was 't aan een tafeltje in de tuin, achter een glas limonade. Behalve Mops en Maps natuurlijk, die alweer aan 't hollen waren. Maar even later liep ze toch alweer met Erik door de laantjes; Oom Aad en Tante Nel wilden nog wel even zitten.

„Is er in dat kosthuis, waar je woont, geen piano? vroeg Erik.

„O ja, want Freddie en Eef hebben allebei pianoles,” vertelde Simona.

„Nou dan!”

„Och nee,” zei ze, „als ze 't thuis nou niet leuk vinden . . .” Even zeiden ze geen van beiden iets, toen haalde Simona diep adem en toen vertelde ze, van thuis, van Vader, die al oud was en altijd met zijn neus in de boeken zat, en Moeder, die zo dikwijls hoofdpijn had en dat 't daardoor zo stil was thuis en anders dan bij anderen en dat er zoveel niet mocht en niet kon. Want ze had helemaal niet meer het gevoel, dat Erik een vreemde was.

„Ben je al lang van huis weg?” vroeg Erik toen ze eindelijk uitgesproken was. „Al twee jaar. Toen ik naar het Gym. ging . . . Want bij ons heb je natuurlijk alleen maar de dorpsschool. Maar ik ga om de andere week het weekend naar huis. En we wonen zo'n eind van alles weg, zo'n heel oud huis, in het dorp noemen ze het „het kasteeltje”, nou, van een kasteel heeft het niet veel meer, zo oud en verwaarloosd, want Vader heeft geen geld om het goed te laten onderhouden, zie je, en alles is oud bij ons, het huis en de tuin en Jacob en Anna, die het huishouden doen, en de auto, ook al zo voorwereldlijk, maar die moet je bij ons wel hebben als je zo ver van alles weg woont, maar de tuin is zalig, net een stukje bos.”

„Je ouders zullen 't fijn vinden als je zo meteen voor langer dan een weekend thuis komt.”

Hij zei 't zo warm en hartelijk, Erik, Simona voelde er zichzelf ook warm bij worden. Natuurlijk vonden Vader en Moeder 't fijn als ze thuiskwam . . .

„En jij?” vroeg ze, „Wat ga jij doen?” Zij wist van Tante Nel, dat Erik geen ouders meer had; zijn voogd had hem naar Amsterdam laten gaan voor zijn muziekstudie, hoewel hij hem graag bij zich op kantoor in Rotterdam had gehad. Aardig was dat, vond Simona.

„Eerst de ouwe man wat opvrolijken,” vertelde Erik. En dan een tijdje naar mijn vriend Barend in Utrecht en veel muziek maken.”

„Voor mij houdt het muziek maken juist op, als ik hier vandaan ga,” zei Simona met een lachje en een zucht.

„Och, wie weet . . .” zei Erik.

Het klonk zo hoopvol, vond Simona. Maar daar zou ze toch maar niet naar luisteren, want dat was onzin

Twee weken, veertien hele dagen, wat leek dat niet eindeloos lang — en nu waren ze alweer voorbij! Een heerlijke tijd was het geweest, van alles hadden ze gedaan, maar het verrukkelijkst van alles had Simona die middag gevonden, dat ze met Erik mee gemogen had naar een vriend, waar ze met nog een jongen

Zo'n heel oud huis . . .

en een meisje kwartet speelden: twee violen, een cello en een piano. Simona had maar één verlangen: eens zo te kunnen spelen als dat meisje aan de piano. Terug naar huis gebeurde er nog iets aardigs: ze kwamen een meisje van school tegen, die ook in Amsterdam logeerde en Simona vond 't dol, want eerlijk gezegd was ze wel een beetje trots op haar grote vriend. Hè, zo'n broer te hebben, zou dat fijn zijn!

„En wanneer zien we je nu weer eens terug, me lieve kind?” vroeg Tante Nel, terwijl ze Simona nog eens voor 't laatst omhelsde. Ja, wanneer?

„In de Kerstvacantie!” gilden Mops en Maps eensgezind.

„Och, dat kan immers niet! Dan ga ik toch naar huis,” zei Simona. Ze had op eens een doodverdrietig gevoel: dat ze hier nu weg ging en helemaal niet wist wanneer ze nog eens terug zou komen.

„'t Zou anders fijn zijn,” zei Tante Nel, „allemaal thuis en muziek maken bij de Kerstboom.”

„O, 'n Kerstboom!” verzuchtte Simona. „Thuis hebben we nooit en nooit en nooit een Kerstboom!”

„Als je 't vraagt,” zei Erik, „Of je hier mag”

„Neel” zei Simona kortaf en ze schudde haar hoofdje, dat de lange zwarte pijpekrullen meeschudden.

„'t Is nog lang eer het Kerstmis is,” troostte Tante Nel.

★

Maar nu schoot 't alweer op, een eind de herfst in; de bomen werden al bruin, Simona zag het gloeien van al die verrukkelijke herfstkleuren, geel en goud en bruin en rood, wanneer ze thuis was om de veertien dagen en met Moeder, die nogal goed was de laatste tijd, door de lanen van het oude buiten wandelde. „Nog een paar weken, dan zijn ze kaal,” zei Moeder, „dan gaan we de winter weer in, en dan is het al gauw Kerstmis ook.” Zij liet haar hand gaan over Simona's glanzende krullen en legde toen haar arm om de smalle schouderjes. „Misschien,” zei ze langzaam, „zijn Vader en ik van 't jaar wel weg met Kerstmis. Oom Arnold en Tante Louise hebben gevraagd, of we een paar weken wilden komen. Ik denk, dat we het maar zullen doen, het is eens een afleiding. Je vader zit altijd maar te werken. Maar jij dan? Wat zou jij dan willen?”

Simona wist 't al lang, lang voordat Moeder uitgesproken was. Kerstvacantie naar Tante Nel! Een Kerstboom! Muziek! Tante Nel aan de piano en Erik met zijn viool! O, werd 't dan toch waar?

„Ik zou naar Amsterdam kunnen. Tante Nel heeft van den zomer gevraagd gezegd dat ik met Kerst als u het goed vond”

Simona kon bijna niet uit haar woorden komen, ze probeerde het niet zo blij en juichend te zeggen als ze het voelde, want zij begreep best, dat het niet leuk voor Moeder moest zijn als ze zoveel liever met Kerst naar Amsterdam ging dan thuis te zijn. Maar haar smalle wangetjes begonnen er zachtjes van te gloeien. „Wel, dat is prachtig,” zei Moeder. „Dat is meteen voor jou gezelliger dan bij al die ouwe mensen.”

Van nu af leek het Simona, of de weken om kropen, die tien lange weken eer het Kerstmis zou zijn. Natuurlijk had ze dadelijk naar Amsterdam geschreven en meteen een opgetogen brief, waar ze allemaal een stukje aan meegeschreven hadden, terug gekregen. Zij telde de weken af, zij stelde zich voor, hoe ze met mekaar de Kerstboom zouden versieren en alvast de liedjes proberen, die ze bij de boom zouden zingen. Een Kerstboom bij je thuis, dat was het wonderlijkste van alles; kinderen, bij wie er elke Kerstmis een groter of kleiner boompje met slingers en kaarsen staat, zullen dat haast niet begrijpen, maar voor Simona was dat een soort wonder en het heerlijkste van alles. En ze peinsde over de cadeautjes, die ze voor allemaal zou kunnen kopen of maken Zelf maken was natuurlijk 't leukst

En toen het zo ver was, dat ze niet meer de weken, maar de dagen aftelde, lag er op een morgen weer een brief naast haar ontbijtbordje. En nu niet van Tante

Nel, maar van Vader. Er kwam een bang gevoel in Simona, toen zij de brief open maakte.

Ze las hem tweemaal, of ze het de eerste keer niet goed begrepen had.

„Met Moeder is het een dag of wat niet zo goed geweest. Ik heb het je maar niet dadelijk geschreven om je niet ongerust te maken. Nu hebben wij gelukkig het ergste achter de rug en over een weekje zullen we het zowat vergeten zijn. Maar we gaan toch niet naar Oom Arnold en Tante Louise, dat zou nog te vermoeiend voor Moeder zijn. Wat zal dat een stille Kerstmis voor ons worden, zo met ons tweetjes nu onze dochter naar Amsterdam gaat.”

Langzaam schoof Simona de brief weer in de envelop. Wat er allemaal door haar hoofd vloog in dat ogenblik! Honderd gedachten door elkaar. Natuurlijk ga ik toch naar Amsterdam!

Dat is immers afgesproken, zo lang geleden al. Ik kan toch niet zo op 't nippertje aan Tante Nel schrijven, dat ik niet kom! — Of die 't niet begrijpen zou! — En ik heb er me zo verschrikkelijk op verheugd, al die weken al, en voor allemaal een leuk cadeautje. — Die kun je wel opsturen, legt Tante Nel ze wel bij de boom. — En wat is er nou thuis met Kerstmis? Helemaal niks, niks, niks! Geen muziek, geen Kerstboom, geen feest! — Wat zal dat een stille Kerstmis voor ons worden, zo met ons tweetjes

Ze las hem tweemaal . . .

Simona voelde dat ze wel zo in tranen kon uitbarsten.

Maar ze klemde haar lippen op elkaar en schoof de brief in haar geschiedenisboek. Ze merkte wel, dat Mevrouw even naar haar keek, maar nee, o neen, ze kon hier nog niet over praten, eerst moest ze het met zichzelf uitvechten. En dat duurde een hele dag, een lange, eindeloze, afschuwelijke dag. Onder alles door op school was er eigenlijk alleen maar dit: natuurlijk moet ik naar huis en ik wil niet ik wil zo vreselijk graag naar Amsterdam zo'n heerlijk Kerstfeest Erik met zijn viool En dan zag ze Vader en Moeder zitten in de grote stille kamers Vader zou 't wel weer bij zijn boeken zoeken en Moeder die nog niet helemaal flink was Hoe zouden ze kijken als ze toch thuis kwam! Van opletten kwam niet veel die dag; gelukkig, dat het gauw vakantie was.

Het leek een dag zonder eind geweest, toen ze die namiddag naar huis liep — ze had zich weggehouden voor Eef, om alleen te kunnen gaan — en nu wist ze het eigenlijk nog niet —, wat ben ik een slecht kind, dacht ze, dat 't me zoveel moeite kost naar mijn eigen lieve vader en moeder te gaan! Dat ik daar een hele dag over denken moet! En nu wist ze meteen, dat ze er niet meer over hoefde te denken. — Ja, ik gal zei ze tot zichzelf. Ik gal!

Toen Mevrouw alleen was op haar kamer die avond, ging Simona naar haar toe.

„Ik ga toch niet naar Amsterdam met Kerstmis,” vertelde zij, „maar naar huis,” en zij liet Vaders brief lezen.

„Ik dacht al, dat er zoiets was, vanmorgen, toen ik je met die brief zag,” zei Mevrouw. Ze gaf Simona de brief terug en keek haar met zoveel hartelijkheid aan. „Maar je bent een lieve flinke meid, dat je nu toch naar huis gaat.”

Simona kreeg er een vlammende kleur van.

„Nee, o nee!” zei ze, „Ik ben juist zo'n akelig slecht spook . . . ik heb er de hele dag over moeten piekeren!”

„Maar nu ga je dan toch maar!” lachte Mevrouw. „En wat zullen ze 't thuis heerlijk vinden.”

En dat was dan ook het fijnste ervan, dacht Simona, terwijl ze die avond de brief naar huis zat te schrijven en ze stelde zich Moeders lieve gezicht voor, wanneer ze de brief zou lezen — jammer, dat ze daar niet bij kon zijn! — en Vader, zoals hij met van die verraste ogen over zijn brilleglazen heen kon kijken. De brief aan Tante Nel was nog wel even moeilijk, Simona kon er niets aan doen, dat ze schreef het toch wel heel erg te vinden, dat ze nu niets aan al dat heerlijke zou hebben: dat fijne Kerstfeest en de muziek en de Kerstboom met de kaarsen . . .

En nu wil ik er niet meer aan denken, zei ze tegen zichzelf, terwijl ze nog gauw even de straat op ging om de brieven te posten. — Afgelopen! Uit!

*

Nu waren die laatste dagen nog gauw voorbij gegaan. En daar zat ze dan in de trein naar huis, de dag voor Kerstmis. Nog een paar uurtjes, dan was ze thuis. Vader zou zelf aan het station zijn met de wagen, „want ik wil mijn dochter feestelijk inhalen,” had hij geschreven. Vader schreef ongewoon vrolijk, je kon merken dat ze blij waren. Het gaf Simona een warm en gelukkig gevoel; het maakte het een beetje minder moeilijk nu niet aan Amsterdam te denken.

Zij keek naar buiten, het landschap van dennen, heuvels en grote stukken heide, dat ze kende zolang ze zich herinneren kon. En dan zo dadelijk het stationnetje, alleen maar een overkapping, aan alle kanten open. En meteen zag ze in haar verbeelding dat reuzestation in Amsterdam, zo hoog en met al die perrons, en die ontzettende drukte telkens als er een trein aankwam. Kijk, daar dacht ze nu toch weer aan Amsterdam en ze wilde het niet . . . Kwam 't daardoor, dat dit wijde stille land hier haar zo eenzaam leek?

Maar er was geen tijd meer om erover te piekeren, want ze was er. En daar zag ze ook Vader al staan uitkijken, zij zag hem eerder dan hij haar. Een beetje gebogen stond hij daar; oud leek Vader! Ze schrok ervan, Simona. Maar vrolijk

zwaaide zij met haar vrije arm en holde, zo hard ze kon met haar zware koffer, naar hem toe. En nu was het toch ook weer fijn naast Vader te zitten en die lieve bekende weg te rijden, over de heuvels heen.

„En hoe is het nu met Moeder?” vroeg ze.

„Weer helemaal goed. Maar ze is toch maar blij, dat ze thuis is, nu onze dochter het Kerstfeest mee komt vieren. Maar hoe is 't met mijn kleine meid? Vond ze het niet spijtig haar vrolijke logeerpartij zomaar in de steek te laten?”

Heel even aarzelde Simona. Toen zei ze eerlijk.

„Eerst wel, Vader. Maar nu niet meer, hoor!”

Vaders rechterhand liet het stuur even los en legde zich op Simona's smalle handje. „Lieverd,” zei hij. Simona bedacht met schaamte hoeveel moeite 't haar gekost had het goede besluit te nemen en ze begon maar gauw over wat anders.

„We zullen wel geen witte Kerstmis hebben”

„Waarschijnlijk niet,” zei Vader. „Dat is tegenwoordig alleen nog maar op de ouderwetse Kerstprenten en in de Kerstverhaaltjes.”

Nee, het wijde land, met het bos in de verte lag onder een helderblauwe hemel, een echte vrieslucht. Simona vond 't jammer; het hoorde er zo bij en het bos was zo prachtig met sneeuw.

Thuis! Vader hield de voordeur voor haar open, of ze een grote dame was en Simona liep meteen door naar de achterkamer, de kleine tuinkamer, waar Moeder meestal was. Ze vond er Moeder op de divan, er brandde een gezellig houtvuur in de open haard en bij de theetafel een schemerlamp met rose kap, want het was door de bomen om het huis heen altijd vroeg donker in de kamers hier. Simona zag het alles ineens, zonder precies te kijken, want ze was al bij de divan, waar Moeder overeind kwam om haar te omhelzen. „Mijn grote dochter Wat heerlijk dat je er bent! Nu ben ik meteen helemaal beter.” Maar zij ging toch nog maar wat liggen en Simona kwam gezellig op de rand zitten om alles te vertellen wat er te vertellen viel. „Of kan ik wat voor je doen, Mamsie-mams?”

„Eerst een kopje thee schenken,” zei Moeder. „Ik laat me nu eens prinsheerlijk verwennen. En vanavond is er nog veel meer voor je te doen.”

Daar werd Simona niet zo zuinig nieuwsgierig van, vooral doordat Vader er met een geheimzinnig lachje bij stond. Maar hij zei niets.

Met ogen vol verwachting keek Simona van de een naar de ander. Wat was er toch? Je voelde dat er iets ongewoons was „Hè toe, wat hebben jullie voor geheimen?” bedelde ze.

„Zullen we 't haar dan maar vertellen, Moeder?” vroeg Vader. Moeder lachte alleen maar eens, daar op haar divan. Toen schoof Vader de deuren naar de aangrenzende kamer open, vlak achter hem kwam Simona en keek met grote ogen en als haar ogen het nog niet gezien hadden, dan zou haar neus 't haar wel verteld hebben, want die heerlijke harsige dennengeur, dat kon alleen maar van een Kerstboom zijn!

En ja, daar stond hij, in een grote houten kuip, glanzend donkergroen en gaaf en geurend, net zoals hij uit het bos gekomen was, de Kerstboom! „Oh!” fluisterde Simona en toen keek ze met stralende ogen van de een naar de ander

en toen vloog ze die twee om de hals. „O, jullie schattebouten! Wat een verrassing! Zo'n lieverd van 'n boom!”

„Maar het versieren is jouw werk vanavond. Dat zal jou beter afgaan dan ons,” zei Vader.

Simona keek wat verschrikt. „Maar Vader, waar haal ik alles dan zo gauw vandaan, kaarsen en slingers en engelenhaar . . . hier, waar je uren van alles af zit?”

„O, daar wordt al voor gezorgd,” zei Vader luchtigjes. „Dat wordt zo dadelijk gebracht.” Simona begreep er niets van en ze meende ook, dat ze elkaar heel even met een lachje aankeken, Vader en Moeder, en weer had ze het gevoel, dat er iets wonderlijks in de lucht zat, iets geheimzinnigs en opwindends . . . Ze werd er doodnieuwsgierig van, maar vragen zou ze beslist niet meer.

ja, daar stond hij, in een grote, houten kuip

En toen, net voor ze zouden gaan eten . . . Zij hoorde stemmen op de gang, de oude bromstem van Jacob, die blijkbaar iemand had binnengelaten, en een jongere stem, die ze nog niet duidelijk onderscheiden kon. Was dat . . . was dat . . .? Simona spitste als 't ware haar oren, met grote ogen keek ze naar de deur.

En daar stond op de drempel, met een groot pak onder zijn arm . . .

Simona wou iets zeggen, maar ze zat daar maar met een open mond, die geen geluid gaf en keek als iemand, die niet weet of hij wakker is of droomt. En Vader en Moeder lachten.

„O Erik!” riep ze dan en sloeg met een klap haar handen samen. „Erik, nee, hoe kan dat nou? Hoe kom jij hier?”

Nu was de kamer opeens vol vrolijkheid en gepraat.

„Zou je me niet eerst eens netjes goeien dag zeggen, kleine meid?” plaagde Erik. „En hoe ik hier kom? Nou, dat moet je straks maar eens aan je moeder vragen, die weet daar nog meer van dan ik.”

Het werd een vrolijke maaltijd, al hield Simona, die er Erik telkens maar weer op aan moest kijken, aldoor het gevoel, dat ze droomde. Maar daarna moest ze toch de oplossing weten van dit wonder en terwijl Vader en Erik samen de boom bekeken en overlegden waar die het mooist tot zijn recht zou komen, kroop ze gezellig naast de divan, waar Moeder weer lag en vroeg:

„Toe Mamsiemams ,vertel 's gauw! Hoe kenden jullie Erik dan?”

„We kenden hem helemaal niet,” lachte Moeder. „Maar je moet weten, toen we je brief kregen, die lieve brief van je,” zei Moeder en aaide zachtjes Simona's arm, en Simona werd helemaal warm, van blijdschap en van schaamte en van

alles door mekaar toen vonden we 't zo akelig, Vader en ik, dat je nu zo'n saaie Kerstmis zou hebben, we vonden dat je 't eigenlijk altijd veel te stil hebt thuis, en toen kwam Vader op 't idee om Tante Nel op te bellen en haar te vragen, of Riet de Kerstweek hier mocht komen logeren. Maar Riet had een keelontsteking en mocht niet uit en ik geloof, dat Tante Nel haar groepje ook wel liever thuis had met de feestdagen. En toen vroeg Erik, of het goed zou zijn als hij kwam als plaatsvervanger, a' kenden we hem dan niet. En natuurlijk was dat goed, en zo is Erik gisteren al gekomen, want hij moest voor de Kerstboom en alles zorgen, dat was makkelijk voor Vader."

„Erik!” riep Simona, „Heb je je viool bij je?”

„Maar wat dacht je dan? Dat ik zonder die dierbare vriendin op stap zou gaan?” lachte Erik.

„O enig! Een echte Kerstmis, met een Kerstboom en muziek!” genoot Simona. „Wat zal dat een Kerstfeest worden!”

En dat werd het. Het begon al in de morgen, toen Simona, zo uit bed, naar het raam liep en de gordijnen openschoof Oh!” zuchtte zij verrast en verrukt, want nu was het toch een witte Kerstmis, maar niet van sneeuw. Honderd maal mooier vond zij dit: alle bomen, ieder takje, hekken en perken en randen van paden, alles, alles onder de fijne witte rijp, ragfijn en duizendvoudig glinsterend in het morgenlicht, een sprookjeswereld. Het duurde de hele morgen, want het vroom en de zon bleef achter de wolken. Maar toen zij 's middags met Vader en Erik een boswandeling maakte, dreven opeens de wolken weg, of een grote adem ze wegblijs en de witte toverwereld, glinsterend in de zon, lag onder een blauwe lucht. „Dat is wel het mooiste wat ik ooit gezien heb,” zei Erik. Hij trok Simona aan een krul en zei: „Dat zien we in Amsterdam zo fijn maar niet.” En toen de avond. Had ooit een Kerstboom gestraald als deze, hun eigen lieve boom? Enkel lichtjes, zilver en sneeuw, géén bonte pronk. En Eriks viool, die al die mooie Kerstliederen speelde, die ze allemaal meezongen, zelfs ouwe Jacob met z'n schorre bromstem. De houtblokken knetterden in de haard; buiten de ramen leek de nacht helemaal donkerblauw, zodat het licht van de kaarsen goud werd.

„Ik vind het licht toch het mooist van alles,” zei Simona.

„Licht is ook het mooist,” zei Vader, „want het betekent van alles: het goede dat God ons geeft, en het licht van de zon dat nu weer terug gaat komen, en het licht dat we zelf in het leven van anderen kunnen brengen.”

Zo was het. Erik legde zijn viool tegen zijn schouder en speelde, een zachte blijde melodie. En Simona keek de kring rond, zes mensen om de Kerstboom heen, Vader en Moeder, Jacob en Anna, Erik en zichzelf, zes mensen, die gelukkig waren en van elkaar hielden. En had ze wel ooit geweten hoé veel ze van Vader en Moeder hield!

En dat, dacht Simona, was wel het allerheerlijkste van dit heerlijke Kerstfeest.